

Velsignelsen

Prædiken på Kristi Himmelfartsdag 17. maj 2012 i Gratiakirken. LGJ

Prædiketekst: Luk.24,46-53

Og han sagde til dem: "Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag - og begyndes fra Jerusalem. I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje." Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

Det er vigtigt for os at mærke andres støtte og vide, at de mener os det godt. For vi dybt afhængige af hinanden. Skal det gå os VEL, er det nødvendigt at vi bliver VELsignet. Det latinske ord er "BENE-DICTUS". Det at sige det gode til en anden og at følge det op med handling. Altså at omslutte, favne og give al mulig hjælp, og at blive ved. Jo mere den anden trænger til det, desto mere vil velsignelsen åbne sig og komme den anden til undsætning. Sådan er det også med Guds velsignelse!

VELSIGNELSEN

Første gang vi hører ordet er i Skabelsesberetningen. Gud sagde. Der skal være ... og der blev. Og Gud velsignede, så det, han havde skabt, kunne leve og blomstre på alle måder. Han velsignede menneskene, som han havde skabt. Dvs. at han ville give dem alt, hvad de behøvede, og lade dem kunne give livet videre og videre. Velsignelse og liv hører sammen. Senere velsignede han Abraham. Han lovede ham beskyttelse og frelse – og en stor familie.

Når forældre velsigner deres børn, betyder det, at de ønsker dem alt godt og følger det op i handling. Når et ungt par gifter sig, bruger man udtrykket, at det sker med forældres og venners velsignelse. Da kan de regne med støtte. Og når det sker med Guds velsignelse, kan de regne med, at Gud vil opfylde alle sine løfter om omsorg, hjælpe i medgang og modgang, i onde og gode dage. Han vil sørge for arbejde og for børn og bevare kærligheden levende hos ægteparret.

Evangeliet fortæller os, at Jesus Kristus for til himmels, mens han velsignede sine disciple: Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen.

VELSIGNELSEN OG OMKOSTNINGERNE

Evangeliet på Kristi Himmelfartsdag tager os med ind i velsignelsens hemmelighed. Den åbenbarer først for os, at Guds velsignelse har en stor omkostning. Guds velsignelse er så stærk netop, fordi den er kostbar. For umiddelbart frø han løftede sine hænder og velsignede dem, sagde han: "Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå – og det skal prædikes". De hænder, som velsigner, er Kristi hænder. Kristus led. Det satte sig spor i hans hænder. De blev gennemboret af nagler. Dommens nagler. "Kirkelig velsignelse" er derfor altid en velsignelse fra ham, som led og opstod, altså fra den korsfæstede Jesus Kristus.

Nu blev korsfæstelse ellers ikke forbundet med velsignelse, men med forbandelse. Apostelen Paulus forklarer: Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld – der står jo skrevet: »Forbandet er enhver, der hænger på et træ« (Galaterbrevet 3,13). Og han fortæller, hvorfor det må være sådan: ... for at velsignelsen til Abraham kunne nå ud til hedningerne i Kristus Jesus (Galaterbrevet 3,14).

Derfor er kirkelig velsignelse er ikke det samme som social anerkendelse fra en gruppe af mennesker, som kalder sig kristne. Det kunne man ellers godt få indtryk af ud fra den omfattende debat, som har været omkring kirkelig velsignelse af parforhold for mennesker af samme køn. Men det er nu engang ikke kirken, der bestemmer, hvad Gud velsigner, men Gud, der sætter rammer for,

hvordan kirken skal give hans velsignelse til mennesker med bøn og Guds ord. – Og når kirken så tager velsignelsen i sine egne hænder, er det ikke længere den korsfæstedes velsignelse, den giver videre. Ikke så underligt, hvis kirkens velsignelse da opleves som social anerkendelse – som de fleste ikke behøver fra en præst, som man ellers intet har at gøre med. Da kan man ligeså godt søge den sociale godkendelse på rådhuset. Eller man kan nøjes med at godkende sig selv.

Men det kristne budskab er anderledes kraftfuldt og fuld af Guds velsignelse. For Guds velsignelse kommer fra ham, som har betalt en løse-sum, så de forbandede kunne slippe fri af fangenskab. Fri af dødens forbandelse, syndens forbandelse. Forkrænkelighedens forbandelse. - Hvis ikke Jesus Kristus var død for vore synder på korset, ville der kun være én vej ud af dette liv: døden, og alt det, som døden peger på: undergang, ensomhed, dom. Og da ville det ikke nytte, at vi mennesker anerkender hinanden nok så meget. - Men nu har Kristus løskøbt os fra lovens forbandelse ved at blive en forbandelse for vor skyld – for at velsignelsen kunne ud til hedningerne i Kristus Jesus. ”Han løftede sine hænder og velsignede dem.” Med løftede arme stod han der som et levende kors. Derfor tegnes korset over os, hver gang velsignelsen lyder i kirken.

VELSIGNELSEN OG OMVENDELSEN

Og han sagde til dem: "... og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag - og begyndes fra Jerusalem." Jesus velsignede sine disciple, for at de skulle give disse gode ord videre til alle folkeslag. Velsignelsen skulle udbredes ved denne prædiken.

Guds ord er et ord, som velsigner. Det griber og fører os. Det vender os om og giver os tilgivelse. Jesus siger jo ikke, at disciplene skal prædike, at mennesker kan leve, som vi vil - uden kærlighed – uden at tjene hinanden – uden lydighed mod Gud – uden tro. Han siger derimod jo: ”Der skal prædikes omvendelse til syndernes forladelse.” Gud godkender ikke, at vi lever i vantro! Gud siger ikke god for, at vi ikke ærer vore forældre! Gud godkender ikke at vi slår ihjel, eller at vi lever i utugt og utroskab. Gud godkender ikke, at vi vil skilles for at få en anden. Gud siger ikke ok til, at vi ringeagter prædiken og hans ord og misbruger helligdagen. – Men hvad gør han så i stedet for at godkende vore overtrædelser? Han tilgiver! Han tilgiver det hele. Han befrier os fra lovens forbandelse ved evangeliet.

Hvis han velsignede os uden Kristus, ville han jo sige god for, at vi lever i ensomhed og skyld med ryggen til Gud. Da ville han velsigne os til at dø på egen hånd. Men det gør han ikke. Han velsigner os ved at tilgive os. ”Du er tilgivet!” ”Jeg giver dig evigt liv!” Og det ord vender os til ham. Det omvender os fra ensomhed til fællesskab, fra skyld til nåde og fra at følge vores egen lyst til at tjene ham og vor næste.

”- og der skal begyndes fra Jerusalem.” Velsignelsen vokser ud af evangeliet! Derfor skal der Og der skal begyndes. Vi skal begynde at prædike. Og vi skal begynde i Jerusalem. For os betyder det, at vi skal begynde, hvor vi bor. Der skal prædikes i dit køkken. Hver dag. Brug en god andagtsbog. Læs dagligt i Bibelen. Der skal begyndes. Måske begyndte du, men holdt op igen. Så begynd igen. Lyt til velsignelsen. Hør den. Se de hænder, som han velsigner med: de korsfæstede hænder.

”I skal være vidner,” siger Jesus til disciplene. Og det er også til os. Vi kan vidne om, at den korsfæstede har velsignet os, fordi han har omvendt os til syndernes forladelse. Da kan vi vidne ved at tilgive andre. Når vi modtager velsignelsen om søndagen i kirken, vidner vi for verden. De ser, at vi går i kirke, og måske spørger de dig, hvad du fik. ”Tilgivelse og frelse fra døden!” Det var ikke så lidt!

VELSIGNELSEN OG FÆLLESSKABET

Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. ”Idet”. Mens. Velsignelsen fandt sted mens han blev båret op til himmelen. Og de forstod det. Det var ikke en afsked. Det var begyndelsen på en ny tid, hvor velsignelsen ville være hos dem. Hans velsignelse. Han havde jo lovet dem: ”Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende!” Han ville være hos dem med sit ord og sin ånd.

Paulus bryder ud i mange af sine breve, fordi han er fyldt med glæde og tak over denne velsignelse:

Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse. For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fej for hans ansigt i kærlighed ... I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde. (Ef 1,3-7).

Det er den kirkelige velsignelse. Gud udøser sin godhed mod os i Kristus. Det skaber kirke og fællesskab. Evangeliet fortæller jo, at velsignelsen skabte tilbedelse, glæde og fællesskab: De tilbød ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. Det betød noget særligt for dem, at de modtog velsignelsen sammen! På samme måde bindes vi sammen med hinanden i en kristen menighed, fordi Jesus er hos os og velsigner os – sammen. Og hvor skal vi så gøre af vore hænder? Hvad har vi dem til? Til at arbejde udelukkende for os selv? Nej, vi har dem for hinandens skyld. Hænderne sidder to skafter, som vi kalder ”arme”. Og de kan favne og omslutte andre mennesker. Det er det, vi må bruge dem til. Favne og velsigne hinanden. Det, disciplene gjorde den første Himmelfartsdag, skal vi også gøre: Samles hos Kristus, høre hans ord, indse forbandelsen og døden, modtage velsignelsen og tilgivelsen.

Lad os vende os til ham og bede ham vejlede os til kærlighed og lydighed og tjeneste – og fællesskab.
AMEN

Lagt på www.vivit.dk 24.05.2011